

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ'ἔξοχον παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τὴν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἀριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἑσωτερικοῦ :

Ἐξωτερικοῦ :

Ετησίᾳ . . . δρ. 8,—

Ἑτησίᾳ . . . φρ. 10,—

Ἑξάμηνος . . . > 4,50

Ἑξάμηνος . . . > 5,50

Τρίμηνος . . . > 2,50

Τρίμηνος . . . > 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχοῦνται τὴν 1ην ἐκάστης μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20.

Διὰ τῶν Πρακτόρων, Ἑσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου
τιμῶνται ἑκαστον λειπ. 25

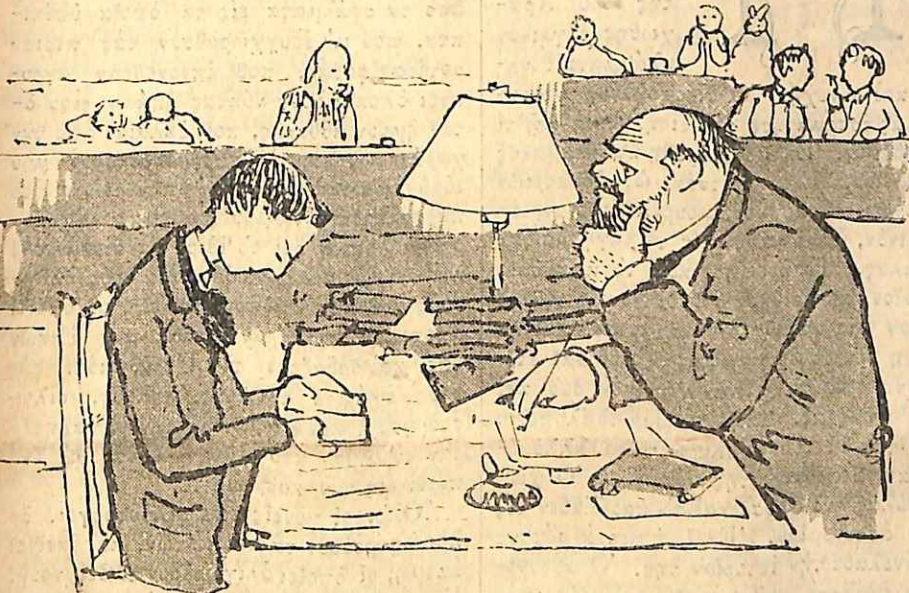
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὀδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 18ος

Ἐν Ἀθήναις, 29 Ἰανουαρίου 1911

Ἔτος 33ον.—Ἀριθ. 9

ΕΦΙΛΑΤΗΣ

Ὁ Γιαννάκης εἶνε οἰκότροφος εἰς ἓν σχολεῖον τῶν Ἀθηνῶν. Οἱ γονεῖς του, εὐποροὶ ἄνθρωποι, κατοικοῦν εἰς ἓνα χωρίον, ὅπου βέβαια λύκεια δὲν ὑπάρχουν. Κ' ἐπειδὴ θέλουν νὰ ἐκπαιδευθῇ καλὰ ὁ Γιαννάκης τῶν, γι' αὐτὸ τὸν ἔστειλαν εἰς τὰς Ἀθήνας τὸν περασμένον Σεπτέμβριον καὶ τὸν ἔκλεισαν εἰς τὸ σχολεῖον.

Ἀλλὰ ἦλθαν αἱ ἑορταὶ καὶ τὰ μαθήματα θὰ διεκόποντο δεκαπέντε ἡμέρας. Οἱ γονεῖς τοῦ Γιαννάκη ἔγραψαν εἰς τὸν διευθυντὴν νὰ τὸν παραδῶσι, εἰς ἓνα συγγενῇ των, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπῆγγαινε νὰ κάμῃ Χριστούγεννα εἰς τὴν πατρίδα. Καὶ ἔτσι ὁ Γιαννάκης. —τί χαρά του! —ἐπέρασε τὰς μικρὰς διακοπὰς εἰς τὸ χωριὸν του, πλησίον τῶν γονέων του.

Εἶνε ἡ τελευταία ἡμέρα. Ὁ Γιαννάκης πρέπει νὰ γυρίσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας, νὰ κλεισθῇ πάλιν εἰς τὸ σχολεῖον. Ἡ βαλίτσα του, ἐτοιμη, δεμένη, κατέθηκε ἀπὸ τὴν κάμαρά του καὶ περιμένει εἰς τὴν ἐξώπορταν, εἰς τὸν διάδρομον τῆς εἰσόδου. Εἶνε βράδυ. Τὸ πρωὶ θὰ φύγῃ...

Ὁ Γιαννάκης, φυσικά, εἶνε λυπημένος. Ἀπεχαιρέτησε τοὺς μικροὺς του φίλους, τοὺς συγγενεῖς του, τοὺς γείτονας. Ἐχάιδεψε διὰ τελευταίαν φορὰν τὸν Ἀράπην, τὸν σκύλον τοῦ σπιτιοῦ, ποὺ τὸν ἀγαποῦσε τόσο. Ἐπῆγε ἀκόμη νὰ προσφέρῃ, μὲ πολὺ τεντωμένον χέρι, ἓνα τελευταῖον σβῶλον ζάχαρι εἰς τὸν Ψάρην, τὸ ὠραῖον ἄλογον τοῦ πατέρα του.

Ὅλ' αὐτὰ τοῦ προξενοῦν τόσῃν μελαγχολίαν, ὥστε τοῦ ἔρχεται νὰ κλάψῃ.

Δειπνοῦν γρήγορα — γρήγορα, διότι ἀπόψε πρέπει νὰ κοιμηθῶν ἐνωρίς, διὰ νὰ ξυπνήσουν τὸ πρωὶ εἰς τὰς πέντε. Καὶ εἰς τὸ χωριὸ ἀκόμη, τὸν χειμῶνα, τὸ ξύπνημα ἀπὸ τὰς πέντε εἶνε κάπως δύσκολον...

Ὁ Γιαννάκης εἶνε τώρα εἰς τὸ κρεβάτι του. Κυττάζει τὰ κυανὰ λουλούδια τῆς κουρτίνας, ποὺ εἶνε ἀπὸ διάναν, τὰς εἰκόνας εἰς τὸν τοῖχον, — χρωματιστὰς λιθογραφίας ποὺ παριστάνουν σκηνὰς ἀπὸ τὴν Ἐπανάστασιν, — καὶ τὸ μικρὸν του τραπεζάκι, ἐπάνω εἰς τὸ ὁποῖον

δὲν ὑπάρχει πλέον τίποτε. Τετράδια καὶ βιβλία τὰ ἐσῆκωσεν ὅλα... Ἀφίνει ἓνα δυνατόν στεναγμὸν καὶ ἀποκοιμίζεται.

Εὐθὺς τότε ἀρχίζει ὁ ἐφιάλτης.

Εἶνε εἰς τὰς Ἀθήνας. Βλέπει τὸν σχολεῖόν του. Ὁ ἐπιστάτης ἔρθιος παρὰ τὴν θύραν, οἱ διάδρομοι γυμνοὶ καὶ σκοτεινοί, οἱ καθηγηταὶ ἐτοιμοὶ νὰ φύγουν, συνομιλοῦντες μεαζὺ των ἢ μὲ γονεῖς ποὺ ἦλθαν νὰ ἐρωτήσουν πῶς πηγαίνουν τὰ παιδιὰ των. Εἶνε βράδυ. Ἀλλ' ἀμέσως γίνεται πρωὶ, παρουσιάζεται ἡ τάξις γεμάτη καὶ ἀρχίζει τὸ μάθημα.

— Γιαννάκη, γραμματικὴ! Πότε τὰ εἰς ὁ τερὸς καὶ ὁ τὰ το ε γράφονται μὲ ὦμέγα; Ποία εἶνε ἡ ρίζα τοῦ εἶμι;

Δὲν ξέρει πὰς λέξι! Ἀκούει ρίζας, καὶ βλέπει ἐμπρὸς του... τὰς ρίζας τῶν φυτῶν, ποὺ ἐξέσκαπτεν εἰς τὸ περιβόλι. Αὐτὸς ὁ Ὅμηρος ὀρθοῦται ἐνώπιόν του τρομερὸς καὶ φοβερός, λέγων ὅτι εἶνε ἓνας μέγας ποιητής, ποὺ ὀφείλει νὰ τὸν ἐννοῇ. Τὰ ῥήματα πιάνονται μὲ τὰς ἀντωνυμίας, καὶ μέσα εἰς τὸν καυγᾶν πετιοῦνται τρίγωνα, τετράγωνα, κύκλοι, πυραμίδες, παραλληλεπίπεδα, μὲ μικρὰ γράμματα εἰς ὅλας τὰς γωνίας. Νὰ καὶ τὸ τετράγωνον τῆς ὑποτενύσεως, τὸ ὁποῖον κρατεῖ ὁ ἄγριος καθηγητὴς τῶν μαθηματικῶν. Αὐτὸς τὰ ξέρει ὅλα, διότι

«Οἱ καθηγηταὶ ἐτοιμοὶ νὰ φύγουν...» (Σελ. 69, στ. γ'.)

